

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VORNIC, ROXANA ANTOINETTE

Pisica albastră și tabloul misterios / Roxana Antoinette Vornic ; il. de Silvia

Mitrea. - București : Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3299-3

I. Mitrea, Silvia (il.)

821.135.1

Pisica albastră și tabloul misterios

Ilustrații de **Silvia Mitrea**

Grupul Editorial Cartea Românească

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, 2018

Editura Cartea Românească este un imprint
al Editurii Cartea Românească Educațional

www.cartearomaneasca.ro

Cuprins

Mistere într-o dimineață de toamnă	7
Clubul de lectură	14
Chemarea	19
Vestea	25
Inspirația	33
Alcătuirea echipajului zburător	38
Sfaturi prețioase	47
Decolare, zbor, aterizare forțată	53
Cei trei motani	61
Cățelușă albă	69
Goaana prin catacombe	74
Cei de pe uscat și cei de pe ape	78
Iarba fiarelor	83
Frumuseți	87
Întâlnirea diplomatică	91
Indiciul	102
Turnul întunecat	109
Urișii	114
Tabloul misterios	121
Cristalul de Lună	126
Salvarea	132
Ce a urmat	138

Mistere într-o dimineață de toamnă

Ce dimineață frumoasă de toamnă este în ținutul ocrotit de muntele cu pădurea vrăjită.

Cerul cu soare blând e vălurit de câțiva funigei de nori tineri, aproape transparent, însă, ca întotdeauna, muntele își ține trupul cuprins în păcle plutitoare de ceață, fiindcă el nu îngăduie ca oamenii din orașelul de la poalele lui să-i cunoască tainele.

Dar, la liziera sa din brazi mici și aluni, ceața se destramă în fâșii aburoase, lăsând să se întrevadă pajiștea cu hățișul de ierburi înalte, din care se desprinde un drumeag cu pământ bătătorit, reavăn acum de la ploaia scurtă din noapte.

Apoi, lumina dimineții dezvăluie clar cum drumeagul se lățește într-o străduță mărginită cu tei subțiri, ce șerpuiește în lungul orașelului, și trece prin fața unei case cu gardul din șipci albe de lemn, portiță cu arabescuri lucitoare și curtea străjuită de un stejar bătrân.

Iar noi recunoaștem locul acesta!

Știm că aici stau Brândușa, Tudor și animăluțele prietene: pisica Mira, motanul Micșunel și papagalul

Socrate. Ba chiar nu ne-ndoim că, în casa de peste drum, cea cu flori roșii la pervazul ferestrelor purtând perdele din dantelă croșetată, încep ziua fericiți câinele-lup Nelson cu hamsterul Star.

Și noi, de vreme ce-am fost părtași la aventurile lor din primăvară, desigur că ne spunem nerăbdători:

— Am vrea s-o întâlnim pe Mira, pisica gri care-și tot închipuie că-i albastră!

— Oare Micșunel a mai crescut? Și ce năzdrăvănii pune la cale?

— Ce vești avem despre Nelson și Star?

Ei bine, ca să putem pătrunde în noua lor poveste, să le înțelegem iarăși vorbele sau rostul faptelor, știm cu toții ce-avem de făcut.

Uite, închidem acum ochii, pe deplin încrezători în puterea miraculoasă a fanteziei.

Apoi, rostim în șoaptă dorința de-a ne revedea prietenii din orașel, iar fantezia noastră va prinde să-și aștearnă ușor vălul magic peste ființe, locuri și întâmplări.

Și minunea se-mplinește după aceea: când deschidem ochii, privind din nou cu limpezime, descoperim că ne aflăm deja în curtea cu stejarul bătrân. Frunzele lui parcă-și doresc să păstreze lumina și dulceața verii, însă vedem cum vântul de toamnă le desprinde din când în când pe câte una de pe crengile umezite de bruma din zori.

Dar ce uimire! Iată-i chiar pe Tudor și Brândușa, care părăsesc veranda casei albe, pe stâlpii căreia urcă îndrăzneț fire de iederă împletite cu flori de regina-nopții, și pornesc pe alea pietruită ce străbate curtea.

Brândușa, fata frumoasă cu ochii albaștri, are acum părul mai lung, cu şuvițele castanii ondulate până la talie, iar lui Tudor îi lucește o lumină aparte în ochii căprui, fiindcă tocmai și-a notat în biroul său niște idei inspirate pentru manuscrisul început de curând.

Și noi, auzind clar vorbele lor, înțelegem foarte bine că se duc să-și viziteze părinții, așa cum fac în fiecare duminică.

Ei da, este o dimineață frumoasă de toamnă.

Însă de ce ni se pare că plutește în aer ceva, așa... neînțeles... precum florul unor mistere...?

Și evident că asta nu-i o bănuială fără rost, căci observăm cu mirare cum câinele-lup Nelson și hamsterul Star, sosiți degrabă din casa de peste drum unde locuiesc alături de Doamna și Domnul, se ascund între tufele dese de hortensii și dalii cu bulgări de flori roz și albastre, ca să nu fie zăriți de cei doi tineri.

Nelson cel cu blana maronie e făcut una cu pământul, iar hamsterul alb Star încearcă și el să stea cât mai pitulat, cu toate că trupul lui micuț oricum n-ar fi prea evident nici dacă s-ar afla în mijlocul aleii.

De asemenea, tot misterios este și felul în care pisica Mira, motanul Micșunel și papagalul Star stau ițiți la fereastra de la camera-cea-mare, privindu-i pe

Brândușa și Tudor cu un fel de neastâmpăr, ca și cum ar dori tare mult să le zorească plecarea.

Pisica Mira are trupul mai mărișor decât astă-primăvară. Însă la gâtul cu blana gri-perlat păstrează șnurul din fire tari de iarbă cu bobul strălucitor din cristal de Lună, dăruit de animalele din pădurea vrăjită ca s-o apere de orice primejdii.

Și evident că Mira, trăind fără umbră de griji și în această nouă vârstă, continuă să se viseze cu blana azurie, precum cerul senin, și dorește ca toți prietenii să o considere întocmai. Ba e foarte încrezătoare că va veni o vreme când cineva chiar o va vedea astfel și îi va spune direct și sincer: „Ce bucurie să te întâlnesc, pisică albastră!”

Dar și motanul galben-auriu Micșunel a crescut. El are acum o jumătate de an, ca atare se crede foarte înțelept, poate nu într-atât precum Socrate, bătrânul papagal cu pene verde-smarald, care-i stă alături, așteptând și el nerăbdător ca tinerii să părăsească odată curtea.

Și, în sfârșit, iată că Tudor și Brândușa închid poarta cea mică. Iar misterele sporesc, căci pe dată începe un fel de zarvă și vânzoleală:

— Gata, drumul e liber, haideți sus degrabă! îi strigă Mira pe cei ascunși între florile din curte, apoi ea, Micșunel și Socrate dispar de la fereastră ca prin farmec.

Iar Nelson și Star știu ce-au de făcut.

Aleargă încântați spre casă, intră în holul ei larg, din care pornesc să urce pe scările ce duc spre camera luminoasă de la mansardă, transformată din primăvară în atelierul de pictură al Brândușei. Nelson împinge din când în când cu botul trupul rotunjour al lui Star, fiindcă picioarele scurte ale micului hamster se cam opintesc în fața scărilor înalte, dar, în sfârșit, au ajuns.

Camera de la mansardă este bine aerisită de către pisica Mira, ce se îngrijește mereu de acest aspect încă din zori. Iar tuburile cu vopseluri sau mănunchiurile de pensule lăsate de obicei vraște de Brândușa, sunt frumos aranjate de Micșunel și Socrate pe niște rafturi mici de lemn aflate lângă ușă.

Însă în camera de la mansardă este un singur loc pe care niciunul dintre ei nu îndrăznește să îl tulbure.

În fața ferestrei mari cât toată înălțimea peretelui dinspre răsărit, se află un șevalet cu o pictură în lucru, deasupra căreia este așezată o pânză albă. Prietenii știu că Brândușa se retrage în fiecare dimineață în atelier și, ca niciodată, ține ușa închisă, semn că lor nu le este îngăduit să intre aici.

Dar, din chipul zâmbitor cu care ea coboară în camera-cea-mare după câteva ore de pictat, Mira înțelege că fata cu păr castaniu le pregătește o surpriză.

Iar animalele prețuiesc gândul Brândușei și așa se face că ele, deși grozav de curioase din fire, nu caută deloc să afle ce se ascunde sub pânza așternută peste șevalet.

— Hai, începem odată, începem odată? întrebă nerăbdător motanul Micșunel.

— Încă nu, încă nu! îi răspund în același glas prietenii.

— Micșunel, trebuie să avem grijă ca totul să se desfășoare cum se cuvine, îi spune pisica Mira fără dojană, căci ei îi devenise tare drag motanul gălbior și îi vorbește întotdeauna blajin, ca o soră mai mare. Știi doar că așa facem în fiecare duminică, după ce pleacă Tudor și Brândușa.

Ei, și uite ce înseamnă ca totul să se desfășoare „cum se cuvine”.

Mai întâi, câinele-lup Nelson și Star aranjează bine pernele moi aflate pe o canapea lungă pe care-i pusă o țesătură de in cu model înflorat, iar apoi papagalul Socrate cu Micșunel netezesc grijiulii până și cea mai subțire cută a acestei cuverturi ușoare. Și, în sfârșit, toți patru se așază pe canapea cu mișcări încete, ca pregătiți de un fapt foarte important.

Iar, în această atmosferă de așteptare solemnă, pisica Mira ia, cu gesturi grave, un pachet plat învelit în hârtie verde, aflat pe masa joasă din fața șevaletului.

Îl desface încet, atentă să nu strice îndoiturile hârtiei și, de acolo, scoate înaintea prietenilor săi o carte având coperta cu galben luminos și albastru.

— Cartea noastră! exclamă cu toții, uimiți și încântați de parcă ar vedea-o acum pentru prima dată. Ce minune: e „cartea noastră”!

Clubul de lectură

Într-adevăr, aceasta este „cartea lor”, scrisă în urma întâmplărilor pline de aventuri din primăvară, când pisica Mira, temându-se c-o să crească, plecase în pădure pentru a-l îndupleca pe Vrăjitor să oprească timpul în loc.

Tudor le-o citise de multe ori, încet și cu intonație aleasă. Dar animalelor prietene le place mai cu seamă să răsfoiască însele cartea și să se minuneze de replicile sau ilustrațiile de acolo.

Iar această îndeletnicire, ce se petrece în fiecare duminică, ele o numesc cu mare importanță: „clubul de lectură”.

— Bun, dragii mei, preia solemn dulăul Nelson rolul de coordonator al clubului de lectură, ridicând în zare volumul ca să-l cuprindă mai bine lumina dimineții. Să citim acum din nou povestea, ca să reținem întâmplările!

Deci, cuprinși de emoția pe care-o simt de fiecare dată, prietenii deschid cartea nerăbdători și încep să citească pe rând istorisirea pe care, de altfel, aproape c-o știu pe de rost.

— Da, da, aici a sosit în casa aceasta Brândușa, iar apoi ea m-a adus și pe mine, se bucură Micșunel când ajung la pagina lui preferată. Totuși, oare eram chiar așa de mic? se întreabă el văzându-se desenat cât un ghemotoc.

Dar motanul galben-auriu uită de nedumerire, căci ilustrațiile înfățișează acum peripețiile prin care a trecut pisica Mira în pădure, iar lui Micșunel îi place grozav să vadă chipul animalelor necunoscute lui în viața reală.

— Ia uitați-vă, le arată Mira ca și cum niciunul dintre prietenii n-ar ști conținutul capitolelor, aici am fost găzduită în vizuină de vulpea Iva și licuriciul Lic. După aceea, am cunoscut-o pe înțeleapta bufniță Ulla, mai spune ea trecând rapid peste rândurile ce povestesc despre Păian și Jeni, păianjenii vicleni de care nu-i prea place să-și aducă aminte.

— Și Fluturelle, gâza poetă cu aripi verzui... ce minunată e..., spune cu încântare papagalul Socrate, atingând încet foaia cu penele aripii drepte, ca o mângâiere.

Dar cuvintele tuturor se curmă o vreme, căci le apar sub ochi imaginile cu Lupul Alb și Haita celor șapte lupi negri sălbatici, care-i înfioară, însă apoi prietenii zâmbesc din nou, fiindcă puiul de urs li se pare tare drăgălaș. Iar Mira chiar le citește de două ori pasajele cu replicile Ursoaicei despre frumusețea fiecărei vârste

a ființelor, considerate de pisica albastră deosebit de importante pentru înțelegerea mesajului cărții.

Însă un alt personaj le e bine cunoscut celor din clubul de lectură: bătrânul ce trăiește-n coliba din Luminișul Bradului Ars, pe care Mira l-a crezut un Vrajitor rău.

Bătrânul cu barba albă lungă trece adeseori prin dreptul acestei case, iar pisica albastră îl întâmpină bucuroasă de revedere. Și apoi primește de la el, pentru Tudor și Brândușa, câte-un fagure mic cu miere, căușe din fire împletite de măcriș umplute cu boabe dulci de coacăze și mure, ori săculețe cu frunze de cimbrisor sau mentă.

— Ei și uite-ne în sfârșit pe toți! rostește bucuros cu glasul lui puțin peltic hamsterul Star, când ajung la ultimele file ale cărții, unde e povestit felul în care pisica Mira, după ce a trăit în pădure întâmplări uimitoare și atât de frumoase, a revenit în orașel alături de prietenii ei de aici.

Apoi, câinele-lup Nelson închide cu grijă volumul, îl învelește din nou în hârtia cea verde și îl așază la locul lui pe măsută, marcând solemn încheierea acestei noi întâlniri a prietenilor la clubul de lectură.

Însă Micșunel sare deodată de pe canapeaua cu perne moi și se duce țintă la geamul cel mare, privind cu uimire:

— Hei, dar ia uitați cine sosește la noi! spune grăbit